

هه قالی نیرگری بهرزه بوو...!

فهرید یونس

ئەز و هه قاله کئی خول سکرئ دھوکی، مه په یاده دکرن، د هه مان دهم دا دوو ئافره تان ب حییه تی د مه د فوکرین، هه قالی من گوت: ئەز نانیاسم، من گوتئ: ئەز ئی نانیاسم، د بهر پرسیارین مهرا، ئیک ژوانا بهر ب من فه هات و گوته من دئ شییی موبایلا خو دهیه ف من؟

من گوتئ فهرمو د بهر را ب چافه کئی شهرمی د چافین وی دفوکری، روندک یین پیغه د ته یسن. ده می تیله فون دکر، مروفی و هسا هزر دکر کو ژ دره و یا د ئاخقیق، چونکو دور نه ددا که سی بهرام بهر ئه وی ب تنی د ئاخفت و بهر سقا خو ددا.

پشتی په یوه دنیا خو راوه ستاندی ب چافه کئی توره هات موبایلا من دا دهستی من و نه گوت سوپاس، روژا پاشتر زهنگا تیله فون من لیدا، من ئی و هسا دیت کو ژماره کا بیانی یه، ئانکو نه یا نیاسه.

—ئه لو...ئه لو؟

—هه ی دره وین، ته خو ژ قه ستا مراند، کهنگی تو ساخ بووی ئه ی بی وهفا؟

—ئه ز بی ساخم، ما کهنگی ئەز مری مه، تو یا خه له تی؟

—دئ باشه شینوار، دئ بیه مپهفانی زیندانی، یان دئ بله ز خاترا خو ژته و دونیایی خوام، هه زووی تیله فون بری.

من ئی نه زانی یا هاتیه برین، بهر دهوام ئەز بی تیدگه هینم و د بیژمی: بوچی زیندان یان مرنه کا ب لهز، من ئی ژ دله کئی سافی گوتئ ته خیره، نه هه ری ئەز بی بو نامیره یی د بیژم، مامه حییه تی هه پرسیار ژ خو دکرن دوباره دوباره.

راسته هه می تشت چیدبن، نه کو

خو بکوژیت، نه کو نامه کئی ل دووف خو بهیلت و بو من ئاریشه کئی چیکه ت، من چ د نا فچ دانه، من تیله فون هه قالی خو له زگینی کرومن گوتی ب لهز بهییه دهف من ئاریشه کا بو من ژ بن ئه ردی هاتیه دهه، پشتی مه ئیکو دوو دیتی، من بو وی گوت: کو ئەو ئافره تا تیله فون ژ من وهرگرتی کو ئەوی گوت ئەز ئەوم و هنده ک تشت بو من گوتن، ئەز دئ چ بیژم نا فئی من کره شینوار، فیجا بو من بیژه کا ئەز چ بکه م؟

—ما ئەز چ بیژم و هسا دیاره کهسه کی د فیت ته ب خاپینیت؟
—ئه وژی یا هه ی، ئی ئەز دئ بی سه رخوب.

جاره کا دی ده مژمیر نیژیکی ئیکی شه فی بوو، زهنگا تیله فون من لیدا، من ب لهز فه کر و ب دهنه گه کئی توره گوتئ تو یا خه له تی ئەز نه شینوارم ته چ دفتت؟

دهنه گه کئی گنگنی و تزی گری و ئاخینک، هنده ک ئاخفتن گوتن من چ ژئ فام نه کر، ب تنی گوت سوباهی سپیدئ تو د هه وارا من نه هییی چ گازندا نه که، وهکی وی گوتی جه و دهم بو من ده ست نیشان کرن کو مالا خویشکا وی بوو.

—وای ی ی ئەفه چ ئاریشه یه بو من چیبووی، نه کو مرنا من هاتبیت، ئەز دوو دل بووم بچم یان نه؟

ئه ز وی شه فی نه نفستم، من تیله فون وی کر، داخراوه، باشه ئەفه کیه، ئەز نه شیام بنفم؟

ئه ز رابووم تیله فون له زگینی کر، من سلا ف ژئ ژبیر کر، ئەفه جار هه کا دی یا بوویه به لا سه ری من جار هه کا دی تیله فون من یاکری و ژفانه کئی دایه من، نزا چ بکه م، ئەوی دقا خه ما من سق بکه تن، دله ل دئ من دا، ئیکه

ترانا ب ته دکه ت، هه که تشته کئی و هسا ئی هه بیت، ئەز دئ دگه ل ته هیم و ئەز دیده فانی ته مه.

ئه م سپیدئ ب ری که تین ئەو جهی وی ده ست نیشان کری ماله بوو، ئەز و هه قالی خو د وی کولانی راجوین، من گوتئ ئەز د بیژم ئەفه یه وی دگوت نه یا دیره، هه تا من هند دیت، ئافره ته کا سه ره ژ دهرگه هه کی ژ وان دهرگه فت و گوت که ره مکه ن، ئەفه یه هوین ئی دگه رن، دئ من سه د و بیست ئاواز لیدان...!!

د دهرازینکه کئی دا یا رووینشتی بوو، وهکی من دیتی تزی چافین وی روندک بوون، سلا ف ژ بیرا من بر...
بتنی ئاخفتن دا دوویف ئیک.

—خائین، بی بهخت، بی وهفا، چ هه فی خودئ یه، ئەفه ده ه ساله ئەز د فان نه خوشیان دا.

ده فی من لال بوو، هندسی من هزرین خو کرن، ده ه سالیچ بایوو، ژ نشکه کئی فه رابوو، د فیا هیرشی بکه ته من، ئی خویشکا وی نه هتلا.

پشتی من د فی حالی دا دیتی تزی چافین من روندک بوون، ب سیره تین من فه د هاتنه خوار و تزی گه ریا من گری بوو.

هه روه سا دهنگی وی بو پاشیئ گوهین هه موویا، و هیفی دانه دویف ئیک:

—دئ ل من زقری؟ یان دئ خو گوری ته که م، ئەفا ته ئینایه سه ری من...؟

—خویشکا من، ئەز نه شینوارم هیفی ژ ته دکه م ژ من باوه ر بکه ی، ئەز نزام شینوار کیه؟!

خویشکا وی ب دهنه گه کئی گلیری گریی هنی بهردا، و گوت: خوشکا من قوتابیا په یمانگه ها به ره فکرناساناما خو ئینا دهر و گوتئ

دا بوو، ئی مخابن تمام نه کر، ژ بهر کو کهسه کی د فیا په یوه دنیا ئەفینئ دگه ل گریده ت، ئی ئەوی ئی بهر سقه کا جوان دایئو گوتئ ئەز هیشتا یا دخوینم، ئی ئەف ساله یا مای ئەو ئی چه ند هه یفه کن، پشتی خواندن ب دوامی هاتی گه له ک نه چوو ئاریشه کا خیزانی د ناقبه را مام و بابی وی دا چیبوو، بو ئەگه ری فه گه واستنا وان بو سلیمانئ، پشتی ئاکنجیبونئ ل سلیمانئ ب ماوی ساله کئی، هه قاله کا وی ب نا فئ شاناز په یوه ندی پی کر و گوتئ پیته یه ب زوویترین دهم بهییه هه ولئری...! ئەوی ئی هندی هیفی کرن کا چ کاره بیژه، ئی گوت چ ۱ ریک نین د فیت تو بهییی هه ر روزا پاشتر به ری خو دا هه ولئری، پشتی شاناز دیتی تیکچوو، کو شانازی گوتئ ئەو که سی کو په یوه ندی دگه ل ته هه یی و دقا ته ب خوازیت، نوکه یی د سه که راتئ دا و ب تنی نا فئ ته دبیزیت، پشتی د گه هیته د نه خوشخانی فه و پرسیارا نا فئ شینواری دکه ن ئەوی د روویدانه کئی دا تووشی برینن دژوار بووی، ب دهنه گه کئی ته زی گوتئ ئەمرئ خودئ یی کرئ، ئیکسه ر دئ وی شکه ست، و بوو خودانا خه ما ئەفینه کا دژوار بو مپهفانا دئ وی، ل زقرینا مال دهمی ده ست پیکر بو نه خوشیان هه ر ل کیمئ دا، گرئین ژ لقا سل بوو، خو ب ره شی خه ملاند، شووکرن ل خو هه رامکر، هه موو خوشکین وی یین ژئ مپهفانا دئ وی، ل زقرینا مال دهمی ده ست پیکر بو نه خوشیان هه ر ل کیمئ دا، گرئین ژ لقا سل بوو، خو ب ره شی خه ملاند، شووکرن ل خو هه رامکر، هه موو خوشکین وی یین ژئ بچویکتر شوویکرن، ئی وی چ هزرین شوویکرنی ئی نه بوون، پشتی ئەفه گه له ک فه کیشایی کو بوونه ده ه سال براین وی شکه ک برنه ده ف و گوتئ و هسا دیاره ته تشته کئی هه ی، له و ما تو شوی ناکه ی، ئینا ژ بهر ئاخفتنا شویکر، من ئی ئەو که سه جار هه کئی دیتبوو، ب راستی پرته که ژ ته...!

من ئی گوتی نزا چ بکه م بو هه وه کو هووین دئ باوه رکه ن، هه روه سا من ناساناما خو ئینا دهر و گوتئ

که ره مکه ن و به ری خو ب دهنه نا فئ من و کا ئەز کیمه...؟!
خویشکا وی گوت ئەز باوه ر دکه م، ب راستی تو گه له ک وهکی وی، ئەف چه ند د بیته پالده ر کو ئەو باوه ر نه که ت، نیرگری داخواز ژ من کر ئەز قه میسی خو ب ده مه فی، دا کو بیه نا خو ها من بهین بکه ت، ئەز نه چار بووم من داقئ.

هه ر ل ویری د سه ر دشداشی خو دا کره به رخو، ترسه ک بو من په یدا بوو ژ ده ف رابووم و چووم به ری چ زه لام بهینه مالی ب سه ر مه هه لهن، دئ جار هه کا دی پیکفه روینن، سوزبیت، ئەز رابووم و من گوته خویشکا وی ته ئیمانته نیرگر، روژا پاشتر من دگه ل خو برنه گه لئ زاویته دا پتر د ئیک و دوو بگه هین و خه ما وی سق بکه م و خو باش بو بده مه نیاسین، سوپاس بو خودئ زانی.

—باشه ئەز بو هه وه چ بکه م و چ ل ده ف من مایه بو هه وه بیژم به ری بچین؟

—ببوره من تو گه له ک توره کری ل من نه گره و ئەز شه رم ژ ته دکه م دئ هه ر مینی هه قاله کئی هیژا ل ده ف من هندی دنیا هه بیت.

پشتی دو روژان کو نیرگر ژ مپهفانداریا خویشکا خو خلاس بووی و به ره ف مالا خو چووی، په یوه ندی ب من کرو گوت ئەز یا مرنا خو دببنم ژ بهر کو سینگی من گه له کئی د ئیشیت و من گه له ک خه م خوارن و ئەز چوومه د وان روژین نه خوش و دژوار دا دفتت تو ژ دل ل من ببوری ئەگه ر ئەز ته نه بینمه فه.

من دله ک ل دئ وی دا خودئ چه رکه ت دئ ل نیریک ئیکو ببینن و چ خه ما نه خو ئەفه دونیایه دئ هه ر ئاریشه هه بن خو هند بارگران نه که و ئەز نه شیم چ جار ته ژ بیر بکه م.

—هاریکاری من به ئەگه ر جار جار دگه ل ته باخقم، چونکی ته ژیا نا من هه می گوهارت.

ئى مخابن چه ند روژه ک پی چوون من چ ژ دهنگ و باسین وی نه زانین هه تا خویشکا وی په یوه ندی ب من کری و گوت: خویشکا من یا به ره ف نه مانئ چووی و یا د نه خوشخانی دا نوشداران ئەم یین بی هیفی کرین و سه ره ریک یین ل مه بهرزه بووین نزا چ بکه ین و کیفه ببه ین.

به رده وام من په یوه ندی دگه ل خویشکا وی دکرن دا ژ نیریک تشته کی ژئ بزائم، ل ئیفاریه کا دره نگ زهنگا ته له فونئ هاته لیدان ئەزل هه ژمارئ فوکریم کو خویشکا وی یه، که یفا من گه له ک هات، چونکی ئەو سی روژ بوو

من چ ژ حالی وی نه زانی، ئی مخابن ب دهنه گه کئی کزگریوک تیدا و ئاخینکین وی د گوهی من دا دهنگ فه ددان، دئ بیژه ته خیره چ چیبوویه بوچی نا ئاخقی، ما تشته ک ل خویشکا ته هاتیه؟

ب تنی دهنگی گریی هاته من، دنا ف ئاخینکه کئی دا گوت: (به لئ!!).